PP **CURIERUL INFORMATIV** PP

al partidului

PENTRU PATRIE

Nr.11 – MAI 1996

EDITORIAL

„Vasul, plin de mirosul fetid al aerului viciat –, roind de țânțari, porni în cursă..." (Katherine Anne Porter – „Corabia nebunilor" pag.90)

Oricât aș căuta, nu găsesc analogie mai potrivită pentru corabia statului nostru, de mulți ani într-o terifiantă derivă. Nimic nu mai este normal. Corupția, ca un cancer evolutiv, atacă toate organismele statului, în toate structurile lor. Diagnosticată în guvern, în corpurile legiuitoare, în justiție, este arătată cu degetul și dovedită obiectiv, este recunoscută în presă și în discursurile electorale și te aștepți să cadă capete, să izbucnească un seism...

Dar de unde! Corabia merge în derivă, se astupă găuri, se pompează apa, se dau comunicate liniștitoare de către purtătorii de cuvânt ai șefului (nu i-aș zice Căpitanului, cum ar fi cazul!) și nimic nu se schimbă.

Șomerii, bătrânii pensionari, familiile numeroase, handicapații și (culmea!) țăranii cu pensii simbolice, mor de foame, în timp ce „ăi de la cârmă", cu salarii de milioane, ca să poată face față sărbătorilor, își acordă câte un mic supliment de trei milioane!!

Cum de nu le-o sta cozonacul în gât?! Să nu fi auzit de sutele de morți de inaniție, căzuți pe stradă sau descoperiți în cocioabele mizere, lipsite de încălzire?

Le-aș sugera, ca, printre vizitele de lucru, să-și programeze și una la morga Institutului Medico-Legal. Să vadă cum stau cadavrele stivuite ca lemnele în stânjeni, neidentificate de săptămâni și luni, în camerele frigorifice devenite neîncăpătoare! Poate așa li se pune un nod în gât, le mai scade pofta de mâncare și mai dau jos din kilogramele nepăsării sfidătoare la adresa milioanelor de muritori de foame.

Nu-i nebunie că țara-i scoasă la mezat, iar rechinii corupției se înfruptă fără control sub oblăduirea „îngăduitoare" (sau mai bine, interesată!) a puterii?

Afacerea „Apartamentul" a intrat în conul de umbră al altor potlogării. Credit Bank, Dacia Felix ș.a. Marcel Ivan s-a luat la întrecere cu Sever Mureșan, iar ca să nu se lase mai prejos (că-i la categoria grea!) a intrat în horă și Mircea Coșea. Și uite-așa, se scurg miliardele!

Nu-i nebunie să pregătești, pentru Bucureștiul sfârtecat de gropi și infestat de gunoaie, un primar marionetă: pe faimosul Ilie Năstare? A fost cândva o vedetă a sportului cu racheta, adeseori nestăpânit și circar pe gazon. A fost! Dar să faci din acest intelectual fără școală și fără cultură sau profesie certă, un „port drapel" al PDSR-ului pentru primăria Capitalei e o mare greșeală și în același timp o compromitere a unui om care, la vremea respectivă, a fost o glorie a sportului românesc.

Nu-i nebunie să consideri că singurul vinovat de dezastrul țării a fost cuplul de împușcați? Treptat, treptat, pe motive afective, foștii „dirijori de orchestră", marii vinovați, au fost eliberați, iar unii, cum este tov. VERDEȚ, fost mare prim ministru și personalitate de frunte în CC, n-a fost derajnat de foștii tovarăși, ba i s-a permis să fie președinte al unui partid care pregătește întoarcerea în trecut.

Se vehiculează ideia că „Prințișorul", după ce a fost eliberat ca muribund, ar intenționa să candideze la președinția țării. Nu m-ar mira că „așchia nu sare departe de copac".

Nu-i nebunie să se accepte candidatura la președinția republicii pentru „ilustrul poet de curte", care într-un moment de sinceritate, în dialog cu M. Tatulici, declară teatral: –„Sunt un proc, sunt un porc!" Nu-i jignitor să acceadă la postul de președinte așa îngrășat ca pentru ignat?

Cât se mai poate menține pe linia de plutire această corabie a nebunilor? Nimeni nu se gândește că suferințele au atins limita suportabilității? Ce veți face, tovarăși de la cârmă, dacă se va atinge pragul schițat de poetul Ardealului înfometat:

–„Când nu vom mai putea răbda,
„Când foamea ne va sugruma...

Eu vă doresc înțelepciune sau, mai bine, gând bun să lăsați corabia pe mâini mai pricepute.

T. OCTAVIAN

TRIBUNA TINERETULUI

Din sbuciumul vieții de dincoace de școala propriu zisă, din sbuciumul vieții către care se îndreaptă râvna voastră de fiecare clipă, din vâltoarea vieții studențești, fantomă a visurilor voastre de școlari, lângă piatra acestei răspântii de drumuri necunoscute, ne-am oprit o clipă să ne deschidem larg, larg de tot sufletul, și cu gândul curat, să vă destăinuim și vouă, ce este aici, ce vă așteaptă și, ca un frate mai mare, să vă trimitem un cuvânt de îndreptar.

Alături de aprofundarea învățăturilor de orice natură, în bibliotecile dătătoare de lumină, viața studențească a fost, în toate vremurile și în toate țările lumii, chintesența acțiunilor celor mai curate, neprecupețite, având un singur și suprem interes: interesul neamului lor. Acest interes, concretizat în idealul lor, l-au slujit studenții din toate timpurile.

Pentru victoria idealului lor s-au sacrificat studenții, generații după generații.

Așa a fost oriunde, așa a fost și la noi.

O mie de ani au murit generații întregi în slujba idealului de unitate românească. Valuri după valuri au lovit în stâncile, care puneau hotar între țările surori, până ce valul 1916 – 1918 a dat lovitura finală, făurind România cea Mare, atât de mult visată.

Acesta a fost idealul tuturor românilor, exprimat – mulțumită poziției sale sociale îmbinată cu elanul vârstei – prin glasul studențimii de totdeauna.

Odată realizat acest ideal, care era rostul generațiilor care urmau?

Care era idealul pe care studențimea – în virtutea inerției definiției sale – trebuia să-l găsească și să-l slujească!

Acest nou, dar firesc ideal, l-a sintetizat și trasat cu sângele său, prima generație studențească de după război, în două cuvinte: România tare.

Dar România tare cere:

1. Să fie românească;
2. Cu o românime conștientă de menirea ei.

Pentru a o face numai românească, studențimea, iarăși generații după generații, a intrat în război cu spiritul străin, cotropitor. Și iarăși, valuri după valuri, lovesc în stâncă, până ce unul mai puternic o va dărâma și pe aceasta.

Dar, pentru realizarea celei de a doua părți a idealului: a României conștiente de menirea ei, lupta este mai grea. Aici trebuie răscolit sufletul întregii nații. Trebuie școală de durată, școală făuritoare de caractere.

Și pentru ca studențimea să impună întregei suflări românești să se adape la școala caracterului, trebuie – firește – ca mai întâi să-l posede ea în toată puterea cuvântului.

Iată, însă, marea durere: nu toată studențimea de astăzi se adapă la această școală.

O parte se străduiește să și-o facă acum, însă întâmpină multe greutăți, trebuind să-și înfrâneze deprinderi și deprinderi... Mai dureros, însă, o altă parte de „studenți" rămân refractari noii școli de educație sufletească. Este drojdia de totdeauna, pradă decadenței și imoralității. Aceștia nu cunosc nici durerile neamului – pe care sunt gata să-l vândă la orice ocazie – dar nici durerile lor, stând veștejiți de imoralitate, gata, gata să se prăbușească din moment în moment. Vina, însă, nu este a lor, ci a celor care nu au știut să le deschidă, cu un ceas mai devreme ochii, mintea și sufletul.

Iată dar, dragilor, aspectul vieții studențești, iată idealul nostru, iată lupta noastră, care mâine va fi și a voastră. Da, va fi și a voastră!

Dumitru P.

MEDALION

Dr.ing. CONSTANTIN IULIAN

Președintele „Partidului «PENTRU PATRIE», dr.ing. Constantin Iulian, s-a născut la 17 septembrie 1929 în orașul Vaslui, unde, după absolvirea cursurilor liceului „Mihail Kogălniceanu“ (1948), a fost arestat, *pentru activitate anti-comunistă*, și condamnat, împreună cu alți tineri de seama sa din orașul natal, la șapte ani închisoare. După eliberarea din închisoare (anul 1955), se înscrie la Facultatea de Hidrotehnică a Institutului de Construcții București. Dar, numai după trei ani (1958), este din nou arestat și condamnat la douăzeci și cinci ani muncă silnică și tot *pentru activitate anticomunistă*. Odată cu Decretul de Amnistie din 1964, dl. Constantin Iulian, se reînscrie la Institutul de Construcții și reușește să-și termine studiile în 1970, ca șef de promoție. După evenimentele din decembrie 1989, își susține examenul de doctorat cu teza: „Soluții noi pentru protecția litoralului marin“. Înainte de 1989 a funcționat ca inginer proiectant în două Institute de Cercetare și Proiectare din București, unde a desfășurat o activitate complexă, în cadrul căreia reușește să dea soluții în multiple lucrări cu aplicații practice, în articole științifice, publică o serie de cărți și realizează unsprezece brevete de invenții. Domnia sa este acela care a conceput și realizat, primul în lume, piramida energetică destinată epurării apelor cu ajutorul plantelor (Pitești), a realizat primul experiment de captare a energiei valurilor Mării Negre și este, de asemenea, realizatorul primei stații automate de măsurare a parametrilor valurilor mării.

Inițiază, studiază și elaborează o soluție de amenajare și protecție a litoralului românesc al Mării Negre. Soluția oferită de domnia sa stopează evoluția dramatică a degradării acestuia și, totodată, soluționează una din gravele probleme ale hidrotehnicii românești. Dl. Constantin Iulian a fost de două ori Laureat al Academiei Române.

Odată în 1978, când obține premiul „Emanoil Teodorescu“ și a doua oară în 1982, când obține premiul „Aurel Vlaicu“. Amble premii le-a obținut pentru lucrări (două la număr) „originale și deosebit de valoroase“.

După decembrie 1989 dl. Constantin Iulian s-a angajat în activitatea obștească și civică mai întâi în „Asociația Foștilor Deținuți Politici“. Dispunând de capacități organizatorice, inițiază:

Biroul de Arhitectură și inginerie pentru monumentele Rezistenței;

Organizarea „Muzeului Rezistenței“;

Conducerea tehnică a taberei de la Balaci.

Personalitatea dl-ui dr.ing. Constantin Iulian se remarcă și printr-o ținută moral-intelectuală deosebită. Dl. Constantin Iulian – deși de o modestie rară – posedă, pe lângă reale virtuți de cercetător și savant, remarcabile calități politico–organizatorice. Toate aceste virtuți și calități sunt așezate, în cazul dlui Iulian, sub semnul competenței, seriozității, punctualității, entuziasmului creator și devotamentului față de neamul românesc ce urmează – trebuie s-o spunem aici – *reîncreștinat*.

Redacția

EROILOR NEAMULUI, CINSTIRE!

SFINȚIREA MONUMENTULUI: «MORMÂNTUL CELOR FĂRĂ DE MORMINTE» de la Balaciu (Ialomița)

Din inițiativa cinstitului Părinte Făgețeanu (slujitor la Mânăstirea Antim–București), cu sprijinul filialei APDP–București și mai ales al unui grup de câtiva oameni inimoși, (dl. Arh. Anghel Mascu, dl. Emanoil Paraschivaș; dl.ing. Fronea Bădulescu, dl.dr.ing. C-tin Iulian, dl.ing. Cornel Suliman, dl. Gheoghe Clapon și alții) s-a lucrat acolo, de patru ani, în tabăra de vară, cu câte 15-20 voluntari, cam câte 2 săptămâni pe an. (Amănunte sunt prezentate în broșura Monumentul de la Balaciu; publicație anume).

Acum, de sfânta zi a Înălțării Domnului (24 Mai a.c.) s-a sfințit acest deosebit monument.

Au sosit, de prin București, din țară și din împrejurimi, aproximativ 3-4 sute de participanți, oameni de toate vârstele: de la cărunți, la copii școlari.

S-a participat la Sfânta Litrughie, la capela Mânăstirii Balaciu, din vecinătatea monumemtului. Apoi, pe platforma betonată cu diametrul de 20 m a monumentului, s-a făcut sfințirea de către preotul Mânăstirii.

O cruce de marmură de 3,5 m înălțime, frumos stilizată și sculptată, străjuie un bloc, de asemenea de marmură sculptat de forma unui sicriu și care e plasat în mijlocul platformei monumentului. În jurul acestui simbol al mormintelor necunoscuților eroi, într-un perimetru circular de pământ, ce va fi plantat cu iarbă și flori, s-a presărat țărână adusă special, în săculeți tricolori, de la Sarmisegetuza, de la Mărășești, de la Vaslui, de la Alba-Iulia, din Vrancea, dela Rădăuți și din alte locuri din țară, locuri sfințite de sângele vitejilor luptători. A fost deasemeni adusă țărână și de la Majadahonda, din Spania.

Tot timpul, în jurul mormântului, simbol, s-a făcut de gardă în patru puncte, de câte patru participanți. Câte un sfert de oră. Bătrâni parlamentari, tineri și copii au veghiat pe rând mormântul, în decursul festivității.

Un cor de copii școlari a intonat cu glas de îngeri cântece românești. S-a cântat de către toată asistența *Vejnica Pomenire* pentru sufletele tuturor vitejilor morți pentru apărarea gliei străbune. Un cor improvizat, din asistență, a cântat imnul „*Plânge printre ramuri luna*“. Cei prezenți s-au făcut părtași sufletește cu duhurile vitejilor eroi.

«Toți ce-au murit, or să învie/ și fiecare o să fie sfânt,/ că ceru-aicea trece în câmpie/ și nu se-ngroapă morții în pământ. // Toți ce s-au dus or să revină/ nu la ce-au fost; la ceea ce-au visat/ Aici pământu'e putred de lumină/ și câmpul e un cer mai luminat./»; sunt versurile dintr-un „*Cânt din Bărăgan*“ al unui poet* prezent și el la construirea și sfințirea monumentului.

Am spus cu toții, odată cu sufletele vitejilor: „Prezent!“ și-am înălțat către ei, din inimă „„Salutul Cerului“.

Nicolae MAZĂRE

* Din vol. de poezii: "Cânturi pentru somnul Tău“ de Ovidiu Vasilescu; Edit. Cuvântul Românesc – Canada.

PUNCTUL NOSTRU DE VEDERE

FALIMENTUL ECONOMIC și posibila șansă de redresare

În toate țările în care industria siderurgică reprezintă o importantă pondere pentru economia națională, cel puțin furnalele înalte, în care pentru obținerea unei tone de fontă se introduc 6–7 tone de materie primă, sunt amplasate cât mai aproape de sursa de materie primă. Explicația este foarte simplă: cheltuielile de transport ale imensei cantități de materie primă influențează – mai mult decât în oricare altă industrie – prețul de cost al produsului finit.

Chiar printre țările comuniste, la care gigantismul industrial a caracterizat concepția de politică economică, am fost singurii care ne-am aventurat în crearea unei industrii siderurgice „mamut“, în ciuda faptului că zăcămintele noastre de minereu de fier sunt aproape de neluat în seamă, datorită procentului redus de metal util, iar așa zisa huilă cocsificabilă din Valea Jiului, nu este decât un cărbune brun din care se obține un cocs friabil, cu mică rezistență la compresiunea din furnalele înalte, fapt pentru care se folosește numai în proporție de 30%, restul cocsului necesar procesului tehnologic fiind cocsul importat.

S-a spus, la început, că imensul Combinat Siderurgic de la Galați va folosi minereul de fier oferit – în condițiuni avantajoase – de mai marea noastră „soră“ de la Răsărit. S-a constatat însă că relațiile de „frățietate“ nu au prevalat intereselor de altă natură, fapt pentru care, secând oarecum această sursă, am fost nevoiți să importăm minereu și din Brazilia, adică de la o distanță de peste 20 de mii de km.

Ar fi fost o bună lecție, în măsură să ne facă să înțelegem că nu trebuie să construim instalații industriale tributare materiei prime de import. Lecția a fost însă inutilă – din nefericire.

În anul 1979, deși zăcămintele noastre de țiței erau în evident declin, datorită și unei exploatări iraționale, după ce în anul 1977 se obținuse producția record, de aproape 17 milioane de tone, Nicolae Ceaușescu a convocat pe toți specialiștii din industria petrolieră, cărora le-a cerut ca – în termen de patru ani – producția noastră de țiței să ajungă la 35 de milioane de tone anual. Inginerul Roșca, Secretar de Stat, bizuindu-se pe reputația lui de om fidel partidului, a avut curajul să intervină, a doua oară și să spună că nu este posibil. I s-a spus să stea la locul lui și să nu mai fie obraznic (sic!), după care, după două zile a fost tirimis la „munca de jos“. Ca să nu rămânem cumva cu ipotetica noastră producție de țiței, nerafinată, deși instalațiile industriei noastre petrochimice aveau o capacitate de prelucrare cu mult mai mare decât producția reală de țiței, începuse deja montarea instalațiilor rafinăriei de la Capul Midia, proiectate pentru prelucrarea a opt milioane de tone. Amplasamentul a fost determinat de intenția prelucrării țițeiului importat din Golf pentru care, bineînțeles, a fost construită și o flotă care să asigure transportul. Ei bine! În prezent dispunem de instalații industriale petrochimice cu o capacitate de prelucrare anuală de 35 milioane de tone, iar producția noastră a ajuns să fie mai mică de 7 milioane de tone.

Cum în ultimii zece ani am activat ca inginer în zona Brăila-Galați, am avut posibilitatea să vizitez și Combinatul Siderurgic.

În calitate de student–inginer, mi-am făcut practica de metalurgie la Combinatul din Reșița. Cred că nu sunt chiar profan în acest domeniu, deși am activat în industria de petrol. De la prima mea intrare în Combinatul de la Galați, am rămas uluit; mi-am dat seama că acest gigant industrial contribuie – poate în cea mai mare măsură – la falimentul economiei noastre naționale. Cu atât mai mult, cu cât este și un nesățios energofag.

Cum n-am prea fost dintre cei timorați, am împărtășit aceste gânduri și celor din jurul meu. Cu, sau fără convingere, unii îmi aduceau ca argument Japonia, țară care a devenit o mare putere industrială și economică, folosind materie primă din import. Așa este! Cu deosebirea că, în timp ce în Japonia valoarea produselor finite este, în unele cazuri, de una mie ori mai mare decât valoarea materiei prime folosite în procesul de fabricare al produsului finit, produsul industriei noastre siderurgice este valorificat la export ca simple țagle de oțel brut, vândute sub prețul de cost. Am fost chiar acuzați de țările capitaliste, că vindem oțelul la preț de dumping.

Este lesne de presupus că, printre cei care se află la conducere, după evenimentele din decembrie 1989, există oameni cu cap, capabili să-și fi dat seama – de la bun început – care sunt soluțiile imperios necesare pentru ieșirea cât mai rapidă din impasul în care se află economia noastră. Nu ne putem îndoi de dl. Ion Iliescu, care se dovedește atât de isteț. Declarându-ne însă adepții unor soluții radicale riscăm pierderea somptuosului fotoliu în care ne-am autoinstalat.

Iată de ce, după acele evenimente, ar fi fost indicată o formulă guvernamentală – de larg consens național – alcătuită din personalități competente, ireproșabile din punct de vedere moral, care nefiind obsedați de viitorul lor politic, pe care să și-l asigure prin adoptarea unor măsuri populiste, ar fi adoptat soluțiile imperios necesare. Bineînțeles, sacrificiile pe care le implicau aceste soluții ar fi fost mai evidente și s-ar fi găsit mulți care din ignoranță sau rea credință, ar fi făcut tot posibilul pentru compromiterea formulei. Nu ar fi depins de ei, dacă factorii de răspundere se declarau adepții acelor soluții. De pildă, ar fi fost necesară oprirea sau limitarea producției întreprinderilor care lucrează în pagubă; nu s-ar fi adoptat săptămâna de lucru de 36 de ore, măsură evident demagogică.

Poporul român, atât de vitregit de soartă, ar fi acceptat cu resemnare acele sacrificii, dacă cei care s-ar fi aflat la cârma țării inspirau încrederea unor oameni conpetenți și de bună credință, care să fi dat speranța că aceste noi sacrificii, imperios necesare în perioada de tranziție, nu vor fi de lungă durată.

N-ar fi fost posibilă corupția de proporții alarmante, n-ar fi fost facilitată apariția unor oameni de afaceri lipsiți total de scrupule, iar lumea românească nu ar fi fost împărțită în tabere antagonice, cu consecința unei ambianțe de vrajbă, cum n-a fost nicicând în trecutul acestui popor.

N-a fost să fie așa! Considerăm însă că, încă, nu este totul pierdut.

ing. Dumitru (Tache) FUNDA

EGOISMUL ȘI IPOCRIZIA TIMPULUI NOSTRU

„Dacă egoismul este baza edificiului nostru social, ipocrizia este cheia sa de boltă".

Această frază plină de adevăr se poate citi ca mottoul cărții lui Felix Le Dantec intitulată „Egoismul baza oricărei societăți".

Editată în anul 1925, la Paris, de editura Flammarion, această lucrare este într-adevăr, după cum o prezintă și subtitlul, un studiu asupra deformațiunilor care rezultă din trăirea în comun.

Dar nu intenționăm să facem o analiză a constatărilor filozofului francez în ceea ce privește problema deformațiunilor ca rezultat al vieții colective. Nici nu vrem să arătăm importanța, răul, drama acestora în frământările politico-sociale ale popoarelor, sau necesitatea existenței lor în progresul omenirii.

Ci doar vom încerca să facem o prezentare sumară a cheii de boltă a edificiului social bazat pe egoism și ipocrizie, pe marginea unor fapte, în urma experiențelor din ultimii ani.

Dar mai mult ca oricând în trecut, se pare că egoismul timpului nostru a întrecut măsura obișnuitului. A devenit microbul celor mai multe boli sufletești, transformându-se într-o maladie colectivă, ceea ce numesc unii astăzi, egoism colectiv, sau – mai nimerit spus – un egoism practicat în mod colectiv pentru destrămarea colectivității.

Egoismul timpului nostru, practicat de jos în sus și invers, orizontal și nelimitat, vertical și distrugător, nu poate fi asemuit cu acela de acum 2000 de ani. Și nici cu acela descris de Bernard de Mandeville în „Fabula albinelor".

Suntem după un cataclism, după experiența comunistă care s-a terminat cu un dezastru ecnomic, politic, cultural și – mai ales spiritual. Ruinele încă fumegă. Încă molozul dărâmăturilor n-a fost îndepărtat din calea noilor constructori. Încă rănile mai supurează și mințile mai rătăcesc îngrozite. Le vedem pretutindeni.

Este foarte normal, deci, ca printre aceste ruine, peste molozuri, să mai întunece pământul umbrele trecutului. Umbre care înfățișează microbul maladiilor împotriva cărora nu se poate lupta cu bomba atomică, ci numai cu forța morală a oamenilor.

Este oare altceva egoismul, decât o rămășiță, o pată întunecată a moravurilor de ieri (Când spunem ieri ne gândim la ieri-ul din istorie, la ieri-ul care ne-a învrednicit să constatăm, prim suferințe, prin deziluzii, prin remușcări, puterea distrugătoare a tembelismului omenesc și la ieri-ul concluziilor false, – ieri-ul atâtor sângerări dureroase.)?

Este oare altceva egoismul, decât elementul principal al distrugerilor din trecut?

Relele pornesc de aici, de la defecțiunea aceasta morală a individului, din *faptele omului bântuit de uraganul lăcomiei.*

Dacă toate acestea stau la baza unui edificiu social bolnav, ipocrizia, ca cheie de boltă, vine să le completeze. Vine să schimbe radical sau în mare parte structura edificiului, să îmbrace într-o haină mult mai periculoasă omul și să-l facă pe egoist și *mișel.* Omul egoist n-are înțelepciune, ipocritul este și laș. Omul egoist pentru obținerea unui beneficiu personal e în stare să-și vândă și conștiința; ipocritul nu are ce vinde. El neavând conștiință, simte o plăcere sadică să vândă și să cumpere, înșelând, conștiința altora.

Iată câteva „*însușiri*" ale omului egoist din totdeauna.

******

Spuneam mai sus că mai mult ca oricând în trecut, egoismul și ipocrizia timpului nostru par a fi depășit *măsura obișnuitului.* Este și normal să fie așa, de vreme ce școala politică a comunismului, a neocomunismului și a criptocomunismului și-au fondat și-și fondează învățătura pe ideea de *ură*, de demascare *prin mișelie*, prin orice mijloace, prin metodele cele mai machiavelice posibile, prin răzbunări și intrigi. Și când critica marxistă, așa cum bine o cunoșteam, a fost elementul de bază a *constructivismului proletar bazat pe revoluții sângeroase.*

Politicianștii noștri din ultimele decenii s-au străduit să folosească *violența* spre a guverna, neînțelegând că, în mod natural, omenesc, politic, violența generează *violențe, haos politic, crime politice.*

După aceștia, dictaturile comuniste au pus în practică îndemnul lui Stalin: „*Nu va trebui blândețe, ci vigilență, adevărată vigilență revoluționară bolșevică*", aceasta însemând ură, cruzime, egoism, ipocrizie, minciuni, fărădelegi și toate celelalte consecințe, derivând din ipocrizie și egoism.

Exemple practice, reale, de egoism și ipocrizie putem da nenumărate, peste tot acolo unde există oameni. Printre bogați și săraci, printre savanți și oamenii simpli, printre asupriți și asupritori. Chiar și printre „*nemuritori*". Parcă lumea ar fi împărțită în două lumi: a egoiștilor și a virtuoșilor.

Și pentru că veni vorba despre fericiții „*nemuritori*" ne permitem a pune o întrebare: „Cine a întrunit în modul cel mai perfect însușirile omului egoist din timpul nostru ca „*maestrul academician*", autorul lui „*Mitrea Cocor*"...?

Din păcate sadoveni mai sunt și astăzi. Și încă mulți!

Egoismul și ipocrizia este baza și cheia de boltă a edificiului nostru social: sunt dușmani de moarte a omului luat individual sau încadrat în colectivitate, cioclii spiritului de creație, groparii tuturor elanurilor, mormântul adevărului și al dreptății umane. Dacă nu suntem buni, dacă drumul spre perfecțiune ni se pare imposibil de parcurs, dacă fiind slabi vom fi și mici, și fiind mici păcătuim cu mai multă ușurință. În orice caz trebuie să încercăm a nu fi egoiști și ipocriți. Pentru că după dispariția dictaturii proletariatului, în fața ruinelor materiale și morale, mai înspăimântați ca oricând, putem spune că rolul principal în aceste căderi, distrugeri și decăderi l-au avut *egoismul și ipocrizia.*

*****

Iată de ce lupta noastră, a *Partidului Pentru Patrie*, este astăzi și va fi mereu, într-o democrație autentică, împotriva egoismului și a ipocriziei. Mai cu temei contra egoismului și a ipocriziei din politică.

Pentru că din aceste două cumplite malonestități rezultă implicit o sumedenie de ignobile nelegiuiri: minciuna, falsul istoric, perversiunea politicianismului venal și trădător, dezechilibrul moral, corupția și cruzimea politică, toate manifestate prin intoleranță și teroare politică.

După marele sociolog român *Traian Brăileanu* (ucis la Aiud ca deținut politic), egoismul și ipocrizia, pe lângă celelalte vicii arătate mai sus, dau cale liberă și altor vicii: mânia, invidia, trufia, setea de avere, care toate, și acestea, (în *Etica* distinsului sociolog cernăuțean *martir al Neamului*) „*sunt vicii rezultate din lipsa de stăpânire de sine*".

Lupta partidului nostru, care cere adepților săi să se angajeze că nu vor urmări niciodată avantaje personale, se încadrează pe linia unor comandamente în lupta eroică împotriva egoismului și a ipocriziei spre a face din om o *forță morală.*

Adică în cuvintele profesorului Traian Brăileanu: „*urmând preceptele morale cum le expune atât de luminos etica creștină, dar și etica marilor filozofi, noi vom dobândi fericirea sau cel puțin ne vom face demni de fericire.*"

Și *egoismul* nu va mai fi baza edificiului nostru social, cu cheia sa de boltă *ipocrizia...*

V. Blănaru–Flamură

PATRIA

Fiorul dorurilor mele,
Născut sub cerul însorit,
Și paradisul plin de stele,
E patria leagăn iubit.

Din primul ceas vie visare,
Din hău... aduce pe strămoși,
Doinind la căpătâi cântarea,
Viteji își crește feți frumoși.

În duioșia dulce-i larme,
Din zori cu zâmbet de crăițe,
Țes raze scânteind ca-n basme,
Flori dalbe mândre pe altițe.

Senin de cer ți-a dat culoarea
Albastră pură de cleștar
Și galben auriu cât zarea,
Cu roșu soare pe hotar.

Voivozi din munte la câmpie,
Trecut-au, apele în pâlc
Cu ținta-n arc de ctitorie,
Dând țării stemele cu tâlc.

Mărit și falnic ca destinul,
Cinstind un neam în templul său,
Sublim spre cer, se-nalță imnul
Din neam, în neam să-l cânți
mereu!

Iubită mamă, scumpă țară,
E patria sfânt legământ,
Icoana multimilenară,
Mă-nchin la chipul tău preasfânt.

Ioan D. MITREA

Despre ființa și caracterul religiei mozaice și creștine

Fiecare religie are un anumit principiu în ceea ce privește adorarea divinității.

În religia ebreilor găsim ideea de un singur Dumnezeu sau monoteismul. Dar această ideee nu este de ajuns spre a caracteriza religia poporului ebreu. Aceeași idee o găsim și la Islam și la păgâni în concepția despre „summus deus" (Jupiter – tatăl tuturor Zeilor).

Dumnezeul pe care îl adorau Ebreii nu era legat nici de spațiu, nici de timp; n-are nimic omenesc. Ideea despre divinitate este deslipită complet de ceea ce este natural și exterior, – deci este fără chip, fără asemănare, nemărginit prin nimic; nelegat și necondiționat de natură sau de legile și puterile ei. Este cu totul în afară de lumea simțurilor, de lumea exterioară. Este spirit și ca atare stăpânește și este mai presus de puterile naturale.

Zeul suprem al păgânilor era tocmai unul dintre cei mai mulți, pe când lângă Dumnezeul Ebreilor nu mai poate fi vorba de alți zei; numai Iahve este Dumnezeu și afară de El nu este altul. El este nesupus schimbării și prefacerii, întotdeauna același, etern, unul, neasemănat și mai presus de orice necurăție, este perfect și sfânt. Deci nimic mitologic în ființa Lui. Nimic și nimeni nu-i poate rezista în lume – atât este de puternic – și nici o altă putere materială n- ar exista fără El, independent de El și care i s-ar putea opune; deci nici o urmă de dualism.

Dar nu numai atât. El are toate aceste însușiri în mod pozitiv, nu negativ – în puterea Sa – și face cu ele tot ce voiește. Tocmai aceasta este trăsătura, caracteristica însemnată a acestei religii cuprinsă în Vechiul Testament – că totul stă în puterera și voința lui Dumnezeu. El a creat totul și prin voința Lui se susține totul.

Nici cea mai mică schimbare în lume nu se face fără voia Lui. Întâmplare oarbă nu există. Și aceiași putere și voință are și în lumea spirituală, în lumea nevăzută. Gândul rău sau bun stau în voia Lui. Lumea energiilor cosmice, constituie atotputernicia universală; ori atotputernicia este principalul atribut al divinității. Fiecare creatură și întreaga natură au însemnătate numai prin faptul că vestesc puterea Lui și preamăresc înțelepciunea Lui: „Cerurile spun mărirea Lui Dumnezeu și lauda vestește tăria" (Psm. 19.2).

Omul este ca toate celelalte ființe, un nimic: carne, materie pieritoare și suspusă întrutotul voinței divine. Însă prin spiritul său și prin puterea de a voi, fiind creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dotat cu puteri mari spirituale, este destinat la fericire, la sfințenie. Așa de sus nu este omul ridicat în nici o altă religie. Omul servește lui Dumnezeu spre a-l preamări și a-l sfinți. Acesta este scopul existenței lui pe pământ. Și cum numai el singur dintre creaturi poate, cu știință și voință, să îndeplinească această destinație, omul se ridică astfel deasupra creaturilor.

În lume există însă răul, care nu se unește cu sfințenia lui Dumnezeu, care a creat toate. Răul își are originea în libertatea creaturilor spirituale, care s-au răsculat împotriva creatorului, fiind astfel un păcat. Această concepție, a răului ca păcat, nu se găsește în nici o altă religie. Răul a devenit însă o putere în lume. Dar Dumnezeu voiește ca acesta să dispară și binele să învingă. Întreaga istorie a omenirii se privește numai din acest punct de vedere – a raportului în care stă cu această operă de mântuire. În acest scop Dumnezeu pune omului și oarecari condiții spre a putea căpăta ajutorul Său în lume. Așa că tot ce face omul nu trebuie să stea în contrazicere cu mărirea, curăția și sfințenia lui Dumnezeu. Astfel acest raport dintre om și Dumnezeu capătă un caracter moral pronunțat. Omul nu trebuie să aibă decât scopuri morale la care trebuie să tindă. În toată viața lui trebuie să urmeze voința divină; el trebuie să știe lămurit ce îi cere Dumnezeu pentru desăvârșirea și mântuirea lui. Într-un cuvânt, voința divină cere ascultarea poruncilor Lui.

Raportul cu creștinismul

În timpurile mai vechi mulți au disprețuit Vechiul Testament, dar toate aceste păreri nu au nici o bază. Astăzi este absolut sigur că Vechiul Testament este prima treaptă de desvoltare a ideilor creștine. Noul Testament cuprinde aceste idei în formă desăvârșită. În Vechiul Testament este grăuntele, iar în Noul Testament pomul desvoltat. Unde trebuia și voia să ajungă Vechiul, a ajuns Noul. Ceea ce Vechiul a încercat să facă, a presimțit, a preînchipuit, a profetizat – a făcut, a îndeplinit, a realizat Noul.

Mai întâi, toate concepțiile religioase sunt aceleași.

Cum se concepea Dumnezeu în Vechiul tot așa și în Noul. Unele din aceste idei nici nu mai sunt expuse în Noul Testament, se presupun cunoscute. Altele sunt însă mai desvoltate și formulate mai lămurit.

Chiar și legea Vechiului Testament, care avea în unele privințe caracter particular este, în Noul Testament, în principiile ei fundamentale, recunoscută ca voia lui Dumnezeu. Astfel, Sf. Apostol Pavel (Rom.VII, 12) zice: „Legea este negreșit sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună". Iar Mântuitorul spune că nu a venit să strice „Legea", ci să o împlinească (Mat. V, 17) și adesea o ia de bază în cuvântările Sale și o întregește (Mat. XV, 4). Așa că același plan de mântuire găsim în ambele Testamente. Mântuitorul Iisus Hristos este cel proorocit în Vechiul Testament. Pe temeiul pus acolo vrea El să zidească mai departe.

În Vechiul Testament era numai tendința către sfințenie și curățenia omului, în Noul este poruncă etc.

Legătura cea mare dintre Vechiul și Noul Testament, se vede și din faptul că în cele dintâi veacuri ale creștinismului, unii deși erau creștini, totuși îndeplineau cerințele legii mozaice. Așa de mică era diferența între amândouă încât nici nu era observată.

Petru spune că Vechiul Testament a fost numai pregătitor, iar Noul Testament este împlinirea, desăvârșirea celui Vechi. Așa, bunăoară, în Vechiul Testament (Lev. XI, 44) se cere ca omul să tindă către sfințenie. Tot așa în Noul (Mat. V, 48) „fiți desăvârșiți, precum și Tatăl vostru din Ceruri desăvârșit este".

„Legea" a putut să scoată la iveală sentimentul datoriei, conștiința că omul are o misiune. Dar în același timp trebuia să iasă la lumină și conștiința că omul prin propriile lui puteri nu poate să-și îndeplinească misiunea.

Noul Testament este împlinirea celui Vechi. În Noul nu se mai poruncește și profetizează, căci iubirea părintească a lui Dumnezeu Tatăl, se vede în viața și activitatea Fiului Său – Iisus Hristos. Dumnezeu îi pune omului înainte, în persoana Fiului Său, ce trebuie să facă pentru a se mântui. În Vechiul Testament se punea înainte un ideal de sfințenie la care trebuia să tindă omul; în Noul, acest ideal este întrupat în Iisus Hristos. În scurt, ceea ce în Vechiul era o presimțire, în Noul a devenit o realitate. Vechiul și Noul Testament se întregesc unul pe altul, dar nu trebuie a se amesteca unul cu altul.

Vechiul Testament aruncă lumină și este folositor pentru înțelegerea celui Nou. De aceea cunoștiința celui vechi devine o necesitate de prim ordin pentru teologul și credinciosul creștin.

Venirea Mântuitorului a fost adevărata descoperire a voinței divine care, față de cea făcută Ebreilor, nu reprezintă decât treapta cea mai înaltă, cea mai desăvârșită.

Nicolae CRĂCEA

În **Editura "GAMA"** – București – a apărut volumul II (GHERLA) din cartea lui Dumitru Gh. Bordeianu intitulată „*Mărturisiri din mlaștina disperării*".

Cităm din pagina de încheiere a acestui volum:

„Peste orice concepție politică și peste tot și toate, rămâne deci credința noastră nelimitată în Dumnezeu, dragostea pentru El și aproapele nostru, mântuirea neamului nostru românesc și a tuturor neamurilor.

Îmbrățișem cu toată dragostea de frate pe toți românii care au făcut închisoare, indiferent de concepțiile lor politice, religioase sau de altă natură pentru atitudinea, bărbăția și curajul de a se împotrivi ideologiei Satanei, comunismului.

Venerăm și cinstim de asemenea, pe cei uciși sau morți în anchete, lagăre și închisori.

Nu-i uităm, și cu aceleași considerații, ne aducem aminte de toți cei vii și morți din lagărul comunist, de toți cei care au suferit și murit în închisori.

Pentru toți aceștia aprindem un pai de lumânare, în fața Sfintelor altare".

Redacția

Considerații pe marginea politicii agrare a României

Ne propunem, în acest articol, să expunem pe scurt momentele importante ale evoluției structurilor agrare pe pământul României. Ele sunt: moștenirea daco-romană, orânduirea feudală (când au existat și țărani liberi, moșnenii și răzeșii), reforma lui Cuză Vodă, împroprietărirea țăranilor după primul război mondial, cea dinspre sfârșitul celui de al doilea război mondial, colectivizarea, desființarea a circa jumătate din C.A.P.-uri ca urmare a evenimentelor din decembrie 1989, Decretul–lege 42 (din februarie 1990) de punere în posesie a tuturor lucrătorilor din agricultură cu 5000 m² (1 pogon) și Legea Fondului Funciar (nr.18, din februarie 1991).

În legătură cu Decretul–lege 42/1990, vom spune că în una din broșurile sale, publicate după August 1944 – „Sub trei dictaturi“, „Un veac de frământări sociale“, „Un veac de frământări filozofice“– Lucrețiu Pătrășcanu, vorbind despre Mișcarea Legionară, scrie, printre altele: „Aceștia nu aveau nici ideologie, nici doctrină, nici program, ci formule sonore à la „să faci Căpitane o țară ca soarele sfânt de pe cer“ și demagogie à la „Omul și pogonul“.

Nu vom relata aici decât despre „Omul și pogonul“. Un țăran teleormănean, întrebat de către liberali cum vede el aplicarea dreptății de care vorbesc legionarii, în simplitatea sa a zis: „Omul și pogonul“. Aflând conducerea Mișcării Legionare de aceasta, s-a exprimat clar că „Omul și pogonul“ nu face parte din programul Mișcării Legionare, ci este o părere pe care nu o aprobă.

Punerea în practică a formulei „Omul și pogonul“ s-a realizat însă în anul 1990 de către conducerea din acea vreme a României, cu rezultatele pe care le cunoaștem: confuzie și învrăjbire.

Legea Fondului Funciar, 18/1991, s-a născut în urma desființării a jumătate din numărul C.A.P.-urilor (în ciuda îndemnurilor repetate ale Puterii de a fi păstrate), de către țărani. „Omul și pogonul“ n-a avut efectul scontat. Refacerea C.A.P.-urilor desființate era cât pe aci să reușească în mare măsură, din cauza ofensivei țărăniștilor și liberalilor, care spuneau că dacă țăranii îi aleg pe ei, ei o să le dea pământul înapoi. În felul acesta Puterea a elaborat Legea 18, lege făcută nu să dea pământul țăranilor ci, dacă se poate, să nu-l dea; de aceea legea este plină de capcane. Se încearcă să salveze, atât cât se mai poate salva, una din „cuceririle revoluționare“ ale P.C.R.: „colectivizarea agriculturii“.

Pentru apărarea acestei „cuceriri“ se invocă argumentul cu „consilierii agricoli americani“, care sosiți în România, după Decembrie 1989, ar fi zis că desființarea C.A.P.-urilor este o mare greșeală. Comasarea pământului făcută de comuniști o cunosc și ei, în America, și se străduiesc să facă această comasare și nu reușesc, iar noi stricăm un lucru deja făcut.

Desigur, parcelarea, – gospodării cu suprafețe de teren prea mici, pentru a fi economicește viabile –, și fragmentarea, – terenul format din parcele așezate în locuri diferite –, existente înainte de „colectivizare“, cereau anumite soluții printre care comasarea sau moștenitorul unic.

Obiceiul ca ultimul născut să rămână singur în gospodărie se practica în oarecare măsură și la noi în țară, iar „moștenitor unic, primul născut“ s-a folosit (și se mai întâlnește încă) la unele popoare germanice.

Între anii 1938–1942, ni s-a prezentat o lege de constituire a cooperativelor agricole. Condiția esențială de aplicare a legii era ca majoritatea populației sau majoritatea suprafeței terenurilor, localității respective, să dorească aceasta.

Noi știm cum s-a făcut până la urmă „colectivizarea“. Legea de îngrădire a „chiaburimii“ și sălbatica intervenție a Partidului și Securității au dus la exproprierea țăranului, transformându-l în simplu proletar agricol. Ori, în cooperativă, de tip capitalist, cu țărani liberi se ia în considerare arenda, salariul, dobânda și profitul, corespunzător pământului, muncii, capitalului și intreprinzătorului.

Comasarea terenurilor agricole ale țăranilor, făcută de comuniști prin forță și crimă, expropierea totală a țărănimii, este contrară celor mai elementare principii morale și juridice.

În retrasarea liniilor politicii agrare a României este necesar să ținem seama de politica economică globală, rezultantă a orientării politice generale, interne și externe, a țării.

Dacă se dorește un stat de drept, cu respectarea libertății și a proprietății, nimic nu poate fi construit durabil fără înlăturarea consecințelor faptului săvârșit de comuniști. Adică pământul și pădurile să fie restituite acelora care le-au avut:

Dacă dintre cele două principii economice, liberalismul și etatismul, alegem liberalismul, atunci amestecul statului în treburile țăranului trebuie să fie minim, numai în situații strict necesare și numai pentru apărarea interesului național. Orice politică agrară care ar duce, voit sau nu, la desrădăcinarea țăranului român trebuie considerată ca un atentat la ființa noastră națională. Proprietatea țăranului asupra pământului pe care îl muncește trebuie să fie deplină ca să-i dea acestuia sentimentul demnității sale, de stăpân și de om liber, precum și acea mândrie de a fi Român, pe care o aveau cândva moșnenii și răzeșii.

Politica agrară nu este o problemă de ordin tehnic agrar, ci este o problemă de interes național, moral și juridic. Așa cum vor arăta țăranii români și muncitorii români de azi și de mâine, așa va arăta România; iar tehnicienii agrari nu trebuie să fie simpli proletari agricoli, ci să fie înfrățiți cu glia din care întreg Neamul Românesc își soarbe puterea.

Victor ENE

GENERAȚIA DE LA 1948

La o jumătate de veac, de la momentul 1945–1955, istoria respectivei generații tinere, (studenți și elevi care au fost supuși decimării asemenea întregii clase politice a epocii) nu este cunoscută. Ici-colo se vorbește în numele ei, dacă se mai vorbește, de către vreun „mititel“ nu cinstind-o, nu plângându-i morții, nu ungându-i rănile, ci pentru ca urcat pe hecatomba de cadavre să se preamărească pe sine (câtă dreptate avea și în această privință Eminescu!). Generația de la 1948 a fost distrusă în primul rând prin arestarea fruntașilor studențimii române și ai elevilor liceelor românești.

După 15–20 de ani de închisoare, de torturări, de umilințe, ea nu a încetat să-și afirme scopul și a încercat (precum florile care nu mor, indiferent de asprimea iernii), repet, a încercat, să-și dea rodul impus de evoluția firească a societății.

Căci o generație nu este altceva decât contemporaneitatea, momentul permanent al neamului căruia îi aparține. Dacă îi aparține!

A aparținut oare generația noastră neamului românesc?

Afirmăm cu nestrămutată credință că DA! I-a aparținut pentru că nu i-a trădat aspirațiile, i-a onorat valorile, cu manifestări proprii patrimoniului său spiritual și biologic și, nu mai puțin, prin apartenența la spațiul geografic românesc.

Această afirmație se susține prin următoarele argumente:

1. Concepția de viață a generației de la 1948 este cea constatată de-a lungul veacurilor la voievozi și cărturari, la toată suflarea acestor meleaguri și se numește *creștinismul cosmic*, creștinismul românesc, care a reacționat spontan contra celor care au atentat la legea și tradițiile noastre.

2. Când teritoriul național, pământul strămoșesc, ne-a fost călcat de dușman, această generație nu a ezitat să-și pună viața chezășie.

3. În bezna închisorii, în rezistența din munți sau în marea închisoare a neamului, care a fost țara întreagă, producțiile sale culturale au continuat opera înaintașilor. Robii în mine, la canal, își cântau crezul, „asudând spre veșnicie“, cu conștiința că „brațul ce-i lovește nu-i al țării“.

Aceasta este generația de la 1948! Tinerii aceștia nu au fost mercenarii nimănui, nu au fost nici „revoluționarii de profesie“, nici nu au trăit o modă; ei au fost solii unui crez care, așa cum atât de plastic o spune Delavrancea în „Apus de soare“, s-au aliniat celor ce, cu trupurile lor, susțin, ca niște uriași, pământul strămoșesc.

Coborâți în iadul închisorilor, spiritul lor viu, inteligent, nu a pierit, ci, fecundat de vrășmășia vieții, s-a cristalizat, s-a rafinat.

Scăzând, în intesitate, teroarea securității, vindecate rănile fizice și mai ales sufletești, trecuți anii monstruozității, pe care o ură nemărginită i-a dezlănțuit, acești tineri, dominându-și propriile disperări, analizându-și cu luciditate înfrângerile, punându-le la piciorul crucii lui Iisus, știind că înfrânt nu ești decât dacă nu-ți mai poți regăsi libertatea spirituală, deci personalitatea, acești tineri zic, care tânjeau după împlinirea vieții personale, familiale și profesionale, au încercat, și au reușit să se realizeze ca oameni.

Ieșiți din închisori, într-o lume care se ferea de ei, care îi privea ca pe niște morți vii, acești tineri au înfrânt adversitățile unor structuri, organizate pe principii străine neamului nostru, și-au reluat locul în amfiteatre și în fața comisiilor de examen (intrarea României în O.N.U. le-a fost prielnică), au studiat cu seriozitate și s-au impus. Au făcut-o concomitent cu munca pe șantiere, ca muncitori necalificați. O adevărată competiție între durerile personale și setea de făptuire a dus la realizări superioare celor ce nu au cunoscut drama generației noastre.

Aceste realizări nu au fost rezultatul unei munci de rob, a fricii de structurile statale comuniste, ci al unei firești nevoi de a trasa o urmă în istoria imediată și a viitorului. Martori ai celor afirmate sunt grupurile în mijlocul cărora au trăit, au muncit și pe care, nu odată, le-au condus, măcar că nicicând nu li s-a recunoscut oficial meritele evidente.

Lista posturilor de răspundere, adevărata nomenclatură a societății, din țara noastră (publicată în H.C.M. 1939/53), era sub controlul total al partidului comunist. Doar slăbiciunile personale ale nomenclaturiștilor, lenea unor cadre sau, dimpotrivă, respectul pentru valorile autentice și nevoia de rezultate concrete cu care să se mândească, a făcut posibil ca cei deosebit de înzestrați, dintre foștii deținuți politici, să-și realizeze, din plin, ambițiile creatoare.

Respectați în cadrul întreprinderilor, al grupurilor în care trăiau, ei n-au avut niciodată o recunoaștere publică (proprie statului totalitar). Nu, aceasta nu era rezervat pentru foștii deținuți politici!

Un specialist în construcții, profesor universitar, el însuși având realizări deosebite, spunea, referitor la recunoașterea publică, oficială a meritelor unor creatori, că aceasta se oferea de către partidul comunist, celor ce-l slujeau cu obediență.

Propunerile pentru acordarea unor distincții (ordine, medalii), însoțite de biografia celor propuși, se înaintau omnipotentului partid care nu aproba decât recompensarea celor ce îi aduceau servicii, care sprijineau această caracatiță care controla în mod absolut întreaga țară. Să fi fost o excepție, de la această regulă, Ticu Dumitrescu?

Dar să revenim la motivația foștilor deținuți politici de a crea într-o lume dominată de egoism, de interesul personal exacerbat până la a sfida morala. Ce i-a mânat în făptuirea lor? Sentimentul permanenței, sentimentul istoric, convingerea că „apa trece, pietrele rămân“, sentimentul permamenței românității naționaliste și al nețărmuritei credințe în dreptatea lui Dumnezeu, al acestei dreptăți ce urma să nimicească imperiul răului clădit pe necredință. Numai că acest imperiu nu este definitiv nimicit. El a înlocuit teroarea directă cu teroarea indirectă, cu teroarea viciilor.

Dumitru PACEAG

FECIORII VRÂNCIOAIEI

Urcând „pe-ale Putnei văi“, în toamna lui 1995, am cunoscut, la fața locului, ce a însemnat și ce, încă înseamnă, „Țara Vrancei“, încărcată de istorie, de rezistență și de speranțe ale Neamului românesc.

În Soveja, de la început, bătrânii m-au asigurat, cu mândrie, că ei sunt urmașii Vrâncioaiei, arătându-mi cei șapte munți cu care a dăruit-o „Ștefan vodă al Moldovei“ pentru vitejia feciorilor ei, în apărarea țării. Mi-au vorbit și de mânăstirea înălțată de Matei Vodă, pentru întărirea frăției celor două țări. M-au sfătuit să trec prin satul Câmpuri, al lui Moș Ion Roată, devenit legendar prin participarea la Unirea Principatelor. Mi-au arătat și mausoleul celor căzuți acolo, la încrâncenarea din 1917. Și statuia lui Simion Mehedinți, care este un fiu din această parte a țării. Mai aproape de ei, mi-au vorbit de eroismul rezistenței în munți, pentru a scăpa țara de cei „fără lege și neam“. Dar și de starea actuală, din care nu știu cum să scape. „Depinde de noi toți, dacă știm unde să punem pecetea“. Mai concret, unii spuneau că nu au pe cine să voteze. Că sunt „uluiți“ de cele care li se spun și de ceea ce văd și aud. Că, fiind, oarecum izolați, cei care vin să-i lumineze ajung rar și stau puțin. În mod cu totul deosebit, câțiva tineri m-au asaltat cu întrebările, să le lămuresc viața Neamului după primul război; că altfel li s-a spus și că, acum, își dau seama de adevărul istoric pe care vor să îl cunoască în întregime. Le-am dăruit cărți și reviste (printre care și „Curierul informativ“ Nr.1, cu statutul „Partidului Pentru Patrie“). Au stăruit să le mai trimit. Și, „să vină oameni, mai des“. (Revenind în București, am relatat situația, șefului județului Vrancea, care mi-a completat imaginea ce îmi formasem).

O puternică impresie mi-au făcut îndelungatele convorbiri cu Mina Popa (n. în 1916), care, în 1950, zile și săptămâni ședea cu arma, în munți, alături de soțul ei, legionarul Ion R. Popa (n. 1913), care a organizat rezistența, cu fratele lui, Nicolae R. Popa (trăiește în Focșani), încadrați în mișcarea „Vlad Țepeș“, ca și preoții Gheorghe Popa și Arghir Emanoil; precum și Grigore Simion Singurel, Drăghici Ion, și Nicolae (Călaie) Mândru din satul Rucărini. Arestați și schingiuiți, li s-au dat ani grei de temniță (Ion, 18 ani, din care a executat 14, preotul Gheorghe 10, ca legionar, care, încă și în 1939 fusese arestat spre a fi împușcat). Și lui Grigore și lui Drăghici și altora „li s-au dat“ alți mulți ani de închisoare. Cu anexele respective: Canal, confiscarea bunurilor, terorizarea familiilor și a întregului sat.

Șederea la Soveja a fost și un prilej de a realiza o unitate de vederi. Nu un „monolit“, ca în jurul vechiului regim comunist. Nici un „consens“ în interesul actualei guvernări a acelorași comuniști. Ci consolidarea unirii Neamului.

Corolar. Potrivit propunerii ce făcuse grupul nostru, de a elabora „cărți de sate“, pentru a realiza cunoașterea „satului românesc“, istoric, evolutiv, nu static, înscriem și „Cartea Sovejei“. Satul Vrâncenilor lui Ștefan Vodă, al rezistenței anticomuniste, din trecut și din prezent.

Ecou. Tânărul Velican Dănuț a trimis un pumn de pământ din Soveja, pentru a fi pus la monumentul din Balaciu, la un loc cu cel din nenumăratele părți ale țării, care în decursul veacurilor și-au apărat „sărăcia și nevoile și Neamul“. Țărâna din satul Soveja, în care a păstorit și a luptat preotul Gheroghe Popa, se înfrățește cu cea din Bărăganul în care, după 10 ani de Aiud și Canal, ca și alții din ținutul Vrancei, a fost deportat de aceiași dușmani ai omenirii. În ziua Înălțării Domnului, în acest al 1996-lea an, se înalță rugăciuni și se depun „ale laurilor flori“ pe țărâna înfrățită a feciorilor Vrâncioaiei cu cea a eroilor de pe meleagurile țării, din toate timpurile.

Petre SIMIONESCU

IEȘIREA DIN LABIRINT

„Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi îmbrăcați în blană de oaie, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori."

(Matei 7-15)

În ce culori, vii și atrăgătoare, ne prezintă presa, radioul și televiziunea, lumea viitorului, fără bariere vamale, fără adversități rasiale, naționale, confesionale! Ce mult seamănă cu răsuflatele predici ale lumii fără clase sociale, fără exploatarea omului de către om, lumea armoniei și fericirii depline! Acest cântec de sirenă, destinat să vrăjească urechile naivilor, dovedește că și capitalismul liberal este la fel de pervers ca fratele său geamăn, comunismul.

La o analiză atentă a politicii mondiale, reiese că totul este dirijat, orchestrat, cosmetizat; conducătorii politici ai contemporaneității, chiar atunci când calitățile personale îi fac agreabili, stimați și aplaudați, sunt simple marionete, manevrate ocult, cu multă dexteritate. Așa cum spune poetul: –„C'est le diable qui tient les fils qui nous remuent!" (Au lecteur – Ch. Baudelaire), în mâna politicului internațional, opera satanei e tot mai insistentă și mai evidentă.

Pentru început, ne spune Geneza, Satan (Șarpele, Lucifer) se arată dotat cu o mare inteligență, are o abilitate mai presus de om; gelos, invidiind fericirea omului, el se servește de armele sale principale: viclenia, minciuna, seducția, crima. Mincinos și tată al minciunii, diavolul este în dosul tuturor marilor evenimente istorice de natură să-i asigure stăpânirea lumii și nu se dă înapoi de la nici o monstruozitate care ar deschide drum mondialismului global.

Și astfel lumea noastră a devenit un mozaic de idei și credințe, de pasiuni mărunte, fără convingeri ferme, o societatea debusolată. Atât în țară cât și în străinătate te lovești de politicieni mincinoși pe care nu-i mai crede nimeni, de afaceriști corupți, de educatori perverși, de o generație minată de perversiuni, drogată, amorală și imorală, anticreștină, în care crima, începând cu libertatea avortului, nu mai impresionează și nu are margini.

Societatea zilelor noastre e profund bolnavă, societatea hedonistă, rapace, anticreștină, chiar atunci când prin puzderia de secte mimează un creștinism evoluat, adaptat omului modern. Societatea contemporană nu are valori reale. Clinton, Elțîn, Chirac, Kohl, Jirinovski, Castro și toată pleiada de „tromboniști" de la noi din țară, atei până în măduva oaselor, axați pe „materialismul evoluat", nu pot asigura ieșirea din criză, însănătoșirea mult trâmbițată.

Tineretul nostru este, în marea sa majoritate, debusolat și nu poate pricepe că în trecut a fost mai multă înțelegere, mai multă armonie. Democrația este ridicată la rang de zeitate, iar națiunile orbite nu văd că sub paravanul ei se petrec toate monstruozitățile social-economice și spirituale (dacă răsturnarea valorilor creștine poate fi numită spiritualitate!). Partidele politice sunt toate la fel de ineficiente, atâta vreme cât nu încearcă redresarea omului pe coordonata moral–creștină. Partidele politice, în aparență foarte cinstite, nu sunt decât un paravan în dosul căruia „Răul" își face de cap și distruge temeliile tradițiilor milenare.

Extremismul de dreapta, anticreștin, s-a compromis prin milioanele de crime, penru care este acuzat de toată propaganda iudeo-masonică; extremismul de stânga și mai ateu și mai turbat dușman al creștinismului, s-a clădit pe sute de milioane de crime, și totuși este motivat, considerându-se a fi o reacție împotriva dreptei (deși lucrurile stau exact pe dos!) și tăcerea se așterne peste gropile comune, peste masacrele fără precedent în istorie.

Ce-i de făcut? Poziția de mijloc, eclectismul, e o falsă soluție în care nu mai poate crede nimeni. Internaționalismul marxist și mondialismul capitalismului agresiv sunt sortite eșecului pentru că s-au clădit pe nisipuri mișcătoare, pe minciună, pe desconsiderarea cuvintelor lui Iisus: – „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!" –

Din occident ne vin știri încurajatoare: în Anglia s-a constituit a Treia Poziție Internațională (International Third Position – I.T.P.), animată de deviza: „Credință – Familie – Națiune", În prezent, I.T.P. operează în peste 15 țări și afirmă: –„Noi credem că singura fundamentare pentru unitatea de acțiune este unitatea de credință".

Un om nou, om de caracter, capabil de dăruire și jertfă, va putea redresa cele trei câmpuri sociale: spiritual, politic și economic, I.T.P. luptă pentru:

– *Primordialitatea spiritului.* Numai un spirit sănătos, temător de Dumnezeu, poate asigura redresarea Europei, întoarcerea ei la tradițiile creștine;

– *Ordinea morală,* premergătoare redresării politico–economice, se clădește pe familii sănătoase care nu acceptă avortul, homosexualitatea și experiențele genetice;

– *Combaterea materialismului,* care, începând cu Revoluția Franceză, s-a generalizat în lume și a contribuit la mizeria crescândă a omenirii;

– *Combaterea rasismului,* inclusiv al celui exacerbat în Palestina, Sionismul. Problema rasismului se rezolvă printr-o aplicare nedisimulată a moralei creștine. Între creștini, indiferent de rasă, nu pot exista antagonisme. Instinctul sănătos de iubire și preferință „pentru ai tăi", trebuie complimentat cu un respect sincer pentru cei de altă rasă și cultură.

Această „Opțiune a treia" pare izvorâtă din înțelepciunea strămoșilor noștri, din „omenia" proverbială a poporului român și nu poate decât să ne bucure existența unor nuclee care gândesc la fel, în vestul Europei. Vom întâmpina multe obstacole, o opoziție acerbă a celor care vrând să domine lumea, luptă pentru desființarea națiunilor și creștinismului militant. Nu putem însă da înapoi și nu putem aluneca în disperare, oricât de puternic pare Satana și obedienții săi. Să ne aducem aminte de cuvintele lui Iisus: – „Îndrăzniți, eu am biruit lumea!" și să rămânem alături de El cu convingerea că vom învinge și că moartea pentru Adevăr reprezintă chezășia victoriei finale.

T. OCTAVIAN

PP Editor: Partidul „PENTRU PATRIE"
Secretar general de redacție: George URSA
Corector: Mircea RAȚIU
* Dactilogramele nepublicate nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparțin autorilor.
Tipar: grupul drago print
TIPOGRAFIA FED Calea Rahovei 147, sector 5 - București; Tel.: 335.93.18; Fax: 337.33.77